

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCHE INDIE

BRAMWELL BOOTH, GENERAAL.

WILLIAM BOOTH, STICHTER.

W. PALSTRA, KOMMANDANT.

29STE JAARGANG NO. 5.

Internationaal Hoofdkwartier
101 Queen Victoria St. Londen E. C.

1 MEI 1928.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Indië Javastraat 16 Bandoeng.

PRIJS 10 CENT

De Kracht van het Pinksterfeest.

Door Commissioner Dr. S. L. Brengle.

Kort voor Zijn hemelvaart kwam Jezus nog voor het laatst tezamen met Zijn discipelen, en herhaalde Zijn gebod, dat zij „van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders!” Nog eens legde Hij den nadruk op Zijn belofte, dat zij „met den Heiligen Geest gedoopt zouden worden, niet lang na deze dagen”. Tevens voegde Hij er aan toe: „Gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, die over u komen zal”.

Het ontbrak hun aan kracht, en Hij verzekerde hun, dat zij die zouden ontvangen; maar Hij zeide niets omtrent aard en werking van die kracht, noch omtrent de levenstaak, die hun te wachten stond, en waarvoor de Heilige Geest hen zou toerusten. Het eenige, wat de discipelen wisten van de toekomst, was, „dat zij Zijne getuigen zouden zijn, zoowel te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde”.

En toen verliet Jezus hen. De aarde had haar macht over Hem verloren, en voor de oogen Zijner discipelen voer Hij opwaarts; een wolk boog zich neder van den hemel, en nam Hem weg uit hun gezicht, zoodat zij alleen achter bleven, met Zijn belofte nog naklinkend in hun ooren.

Tien dagen lang wachtten zij, niet lusteloos, maar vol verlangen, evenals een trouwe knecht op zijn geliefden meester, die ieder oogenblik thuis kan komen. Op den morgen van het Pinksterfeest, tijdens den gemeenschappelijke bidstond, waarbij zij allen tegenwoordig waren, werden de vensteren des hemels geopend, en over hen werd zulk een vloed van zegeningen uitgestort, dat het hun bijna te machtig was. „En er geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedrevenen wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest”. Dit was de dag der inauguratie van de Kerk Gods; het morgenkrieken der bedeeing van den Heiligen Geest; het begin van de dagen van kracht. Op dat tijdstip was er slechts een handjevol Christenen in de wereld; het Nieuwe Testament was nog niet geschreven en het valt te betwijfelen, of zij allen een exemplaar van het Oude Testament in hun bezit hadden; zij hadden geen kerken, geen scholen, geen Godsdienstige boeken en tijdschriften; zij waren arm, veracht, ongeleerd en onwetend; maar vóórdat de avond viel, hadden zij drie duizend bekeerlingen gewonnen uit degenen, die nog maar enkele weken tevoren hun Heiland gekruisigd hadden, en hadden zij gansch Jeruzalem in beroering gebracht en vervuld met belangstelling en verbazing.

Wat was het geheim? **Kracht?** Wat was het geheim? **God, de Heilige Geest.** Hij was gekomen; dit werk was Zijn werk en zij waren Zijn instrumenten. Toen Jezus kwam, verscheen Hij in een menschen-gestalte en in Zijn lichaam verrichtte Hij Zijn wonderwerken. Maar wanneer de andere Trooster komt, neemt Hij bezit van die menschen-lichamen, welke zich vrijwillig en volkomen aan Hem overgegeven hebben; Hij beroert hun lippen met genade, Hij legt Zich als een vredige, blijde glans op hun gelaat; Hij doet een vriendelijk licht van medelijden en hemelschen troost uit hun oogen stralen; Hij ontsteekt een vuur van liefde in hun hart en ontsteekt de vlam der waarheid in hun geest. Hun lichaam wordt Zijn tempel en hun hart een Heilige der heiligen, waarin Zijn gezegende tegenwoordigheid blijvend woont; vanuit dat centrum verricht Hij Zijn werk, den mensch, die Hem binnen gelaten heeft, vervuld met kracht.

Wanneer gij vraagt, hoe de Heilige Geest in ons kan wonen en door ons kan werken, zonder onze persoonlijkheid te vernietigen, dan kan ik U dat niet zeggen. Hoe kan de electricische stroom een dooden draad vervullen en veranderen in een levenden, welken gij niet durft aanraken? Hoe kan een magnetische stroom een stuk staal vervullen en het omzetten in een machtige kracht, door welker aanraking tonnen ijzer worden opgelicht, evenals een kind een veer zou opnemen? Hoe kan vuur wonen in een stuk ijzer, zoodat dit zelf geheel het voorkomen heeft van vuur? Ik kan u op al die vragen geen antwoord geven.

Nu, hetzelfde wat vuur, electriciteit en magnetische kracht teweeg brengen

in ijzer en staal, dat doet de Heilige Geest in den geest der menschen, die in Jezus gelooven. Hem volkomen volgen en Hem welbewust vertrouwen. Hij woont binnen in hen en bezielt hen, totdat zij geheel levend gemaakt zijn met Gods Eigen leven.

De groote verandering, die in een menschenleven gewrocht wordt door den doop van den Heiligen Geest, en de kracht, die het vervult, zijn uitermate verbazingwekkend.

Het hoofd van een groote handels-firma maakte jaarlijks een winst van tienduizenden guldens; doch toen hij vervuld werd met den Heiligen Geest, verloor het geld zijn macht over hem. Weliswaar behield hij zijn positie en verdiende hij nog groote sommen gelds maar als een goed rentmeester van zijn Heer, besteedde hij het geld voor de uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Reeds meer dan dertig jaren heeft hij dit vol gehouden.

Een ander voorbeeld is dat van een populairen jongen man, die den vuurdoop ontving en onmiddellijk tot de leden van zijn voetbalclub zeide: „Jongens, ik kan voortaan niet meer met jullie meedoen, want jullie vloeken en ik ben nu een Christen”. En God maakte dezen jongen tot een wonder voor al zijn oude vrienden en een gelukkig zielenwinnaar.

Een vrouw van de wereld, die dezen doop ontving, verkreeg van God de kracht, om zich af te scheiden van haar werldsche omgeving en kennissen, een heilig leven te leiden en een wereld-omvattenden invloed te verspreiden.

Ik heb een dokter gekend, die langer dan zestig jaar verslaafd was geweest

aan het gebruik van tabak, maar door de kracht van den Heiligen Geest werd hij in een oogenblik bevrijd van deze abnormale neiging. Op dezelfde wijze werd een oud man genezen, die meer dan vijftig jaren gedronken had. Ik ken een jongen man, die ten prooi was aan vleeschelijke hartstochten, doch op staanden voet hiervan verlost werd door dezen vuurdoop. De electricische stroom kan een kouden draad niet vlugger veranderen in een gloeienden, dan de Heilige Geest een ziel overstroomen kan met licht en liefde, de booze lusten daarin vernietigen en haar vervullen met macht over de zonde.

Vele menschen ontkennen heden ten dage, dat er een duivel is. Zij zeggen, dat alleen de zonde bestaat. En dat niet alleen. Zij gelooven ook niet, dat er een persoonlijk God bestaat, maar erkennen alleen het goede. Maar het licht breekt door met de intrede van den Heiligen Geest, en dan leert de mensch God kennen van dicht nabij en ook ontdekt hij, dat er een duivel is. En evenals deze den Heer Jezus aanviel, nadat Deze gedoopt was met den Heiligen Geest, evenzoo doet hij nog met hen, die den Geest ontvangen. Hij komt in de gedaante van een engel des lichts, om te bedriegen, en als een brieschende leeuw, om te verslinden en schrik aan te jagen; doch de ziel, die vervuld is met den Geest en gekleed in de volle wapenrusting Gods, is op haar hoede en behaalt de overwinning op den ouden vijand.

Wat is Gods bedoeling met al Zijn kinderen? Het is dit, dat zij macht zouden bezitten over al de machten des vijands.

Door dezen gezegenden doop des Heiligen Geestes verkrijgen wij kracht. Kracht, om met geduld, als iets natuurlijks en gemakkelijks, den wil van God te doen, of Gods wil geduldig en opgewekt te ondergaan, is het resultaat van dezen gezegenden doop. Dat is kracht om te dienen of zichzelf te verloochenen, overeenkomstig Gods wil. Bezit gij deze kracht? Zoo niet, dan is ze toch te verkrijgen! Geef uzelf op dit oogenblik volkomen aan Christus over; en dan zult gij, indien gij het in het geloof vraagt, ontvangen.

„Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zondanigen is de Wet niet.

Maar die van Christus zijn, hebben het vleesch gekruisigd met de bewegingen en begeerlijkheden”. (Galaten 5: 22, 23.)

GENERAAL BOOTH BEZOEKT HET RADIO-STATION 2 LO.

HALLO, HIER 2 LO!" De radiodienst, welke in Engeland gehouden wordt in verband met de jaarlijksche Zelfverloochenings-Aanvraag van het Leger des Heils, is reeds zoo populair geworden, dat ingevolge dringende verzoeken, van buitenaf ingekomen, verschillende radio-stations in alle deelen van Engeland het Londen-Programma overnamen. Schotsche visschers, boeren van Ierland en de mijnwerkers van Zuid-Wales, alsmede de bewoners van de Kanaal-eilanden luisterden tezamen naar den grootsten Leger des Heils-dienst, welke ooit werd gehouden. Reizigers op de groote zeeën; op weg naar het vaderland, gevoelden zich een welkom toeroepen, bij het aanhooren van de bekende klanken van de Leger des Heils-muziek, terwijl zij, die op reis waren naar verafgelegen arbeidsterreinen, geïnspireerd en bemoedigd werden door de woorden van Kolonel Orsborn, als hij bad: „Verhef ons boven de grenzen van kust en maagschap, hoe lief ons deze ook mogen zijn, en doe ons deelen in den heerlijken en liefderijken aanblik van onzen Heiland!" Zelfs op den eenzamen vuurtoren — waarvan de drie bewoners voor weken afgesloten waren geweest van het vasteland — weerklonk de muziek van:

„Jezus, Uw Naam zij de hoogste eer
In hemel, aard' en lucht".

De dit jaar gehouden dienst was eenig in dien zin, dat het de tweede maal was gedurende één week, dat de stem van het Leger des Heils werd gehoord, het luchtruim overspannende. Het was slechts vier dagen geleden, dat een gedeelte van het programma van het „Composers Festival", hetwelk gepresideerd werd door den Hertog en de Hertogin van York, op de ether-golven werd uitgezonden.

De geheele dienst was typisch „Leger" en ademde den geestdriftigen Heilsleger-geest van het begin tot het einde. De muziek, ten gehoor gebracht, werd gespeeld door het Internationale Stafmuziekkorps (Meditatie „Hanover"), terwijl de zang werd uitgevoerd door een Leger des Heils-zangbrigade onder leiding van Lt.-Kolonel Goldsmith. Een mannen-kwartet, gevormd door mijnwerkers van Abertillery (Zuid-Wales), zong met de lieflijkheid en

ONZE KOMMANDANTS OP HET OORLOGSPAD.

DJOKJA.

Op den terugweg van Soerabaja naar Bandoeng vonden de Kommandant en Mevrouw Palstra gelegenheid, den Zondag in Djokja over te blijven en daar de samenkomsten te leiden. Adjudant Nyheim, die nog maar enkele dagen tevoren het bevel over deze afdeling aanvaardde, had het mogelijk gezien, zooveel bekendheid aan de samenkomsten te geven, dat de zaal telkenmale gevuld was met een aandachtige schare. De heiligingsmeeting, gehouden des morgens om 8 uur, droeg een zeer liefelijk karakter. De zegen des Heeren was met ons en wij hadden een heerlijken tijd.

De samenkomst in de gevangenis, welke daarna gehouden werd, was eveneens zeer goed bezocht en met hoeveel aandacht luisterden deze kinderen van het land, hun bruine aangezichten tot hem opgeheven, naar de toespraak van den Kommandant. Wij gelooven zeker, dat ook dit werk eenmaal vruchten voor de eeuwigheid zal voortbrengen.

De namiddag vond ons op de Aloon-aloon voor het houden van een openluchtsamenkomst. De menschen luisterden gretig, ofschoon wij ook bemerkten, dat de machten der duisternis zich tegen ons verzetten. Dit was evenwel geen verhindering, om voort te gaan met onze Evangelieprediking, zij het dan ook, dat het Kruis, „den Joden een ergernis en den Grieken een dwaasheid", heden ten dage nog door velen met deze zelfde gevoelens wordt aanschouwd.

De avondsamenkomst was heel goed en ondanks het weer flink bezocht. Stroomen van regen buiten en stroomen van zegen binnen. De prediking van het Woord geschiedde met ernst en klem. Moge de zegen des Heeren op al deze pogingen blijven rusten en Zijn Geest de Naprediker zijn! Eenmaal zullen wij aanschouwen, welk goed deze en dergelijke samenkomsten hebben uitgewerkt.

D. R.

innigheid, die landstreek eigen: „Hoor! de stem van Jezus roepend". Mevrouw Majoor Sansom, een zendeling-Officier, juist teruggekeerd uit China, las een gedeelte uit den Bijbel. Een tooverachtig tafereel werd voor de verbeelding der millioenen luisteraars ontvouwd, toen Lt.-Kolonel Anbai (McIlwraith) sprak over haar ervaringen, en die van andere pionier-Officieren in Britsch-Indië en beschreef, hoe zij, reizende van gehucht tot gehucht, hun legersteden dikwijls vonden onder de palmen, met niets anders dan een zandhoop als hoofdkussen; hoe zij de zieken verpleegden tijdens de cholera en pokken-epidemieën en hoe zij in staat waren, om duizenden menschenlevens te redden gedurende verschrikkelijke tijden van hongersnood. „En toch" zeide de Kolonel, „ik gevoelde mij nimmer alleen, want God was met mij; ik gevoelde geen pijn, want mijn arbeid was voor Hem".

Hierna hoorde men de stem van den Generaal en indien ooit, dan was het, terwijl hij sprak, dat de wensche-

lijkheid van televisie gevoeld werd. Verschillende bekende sprekers erkennen, dat zij niet vrij zijn van een zeker gevoel van inspanning en zenuwachtigheid, wanneer zij in plaats van tot een hen sympathieke schare, die met opgeheven aangezicht belangstellend naar hen luistert, moeten spreken in de onaantrekkelijke Radio-zender, te midden van een stilte als van het graf.

Den toeschouwer, die zich met den Generaal in de studio bevond, terwijl deze sprak, kwam het voor, dat de Generaal zich geheel op zijn gemak gevoelde. Zijn oog schitterde, zijn stem trilde, als hij den nadruk trachtte te leggen op die punten, waarvan hij het belang zoo diep in zijn hart gevoelt. Toen hij verzekerde, dat, ofschoon de mensch zich zijn onmacht tot het goede, tengevolge van omstandigheden dan wel karakterzwakheid, bewust was, God toch Zijn aanspraken op den mensch heeft, en er bij de menschen op aandrang, zich aan God over te geven, waren er

zeker maar weinigen onder zijn gehoor, die de billijkheid van Gods aanspraken in twijfel zouden willen trekken. Integendeel, zegt men niet veeleer:

„De Goddelijke wet is recht — het is beter om goed te zijn dan kwaad — het is beter om te leven in overeenstemming met de wetten van zelf-discipline en zelf-contrôle, dan deze wetten te breken, — het is beter, om de verzekering van Gods liefde en genade te bezitten, dan zich aan Zijn toorn bloot te stellen. Maar", zegt men, „ziet U, ik kan dezen, door U opgerichten standaard niet bereiken; weliswaar ga ik er mee accoord — ik stem in met de wenschelijkheid ervan — ik beveel anderen zelfs aan, om alzoo te handelen, maar voor mijzelf geloof ik niet, dezen te kunnen bereiken".

Ongetwijfeld zullen vele „Halleluja's" tot God zijn opgezonden, toen de Generaal vervolgens zeide:

„Maar wat God doet, is, om tegelijk met den eisch van gerechtigheid, reinheid en liefde, welke Hij aan den mensch stelt, hen ook te spreken van een Goddelijke kracht, welke den mensch wordt aangeboden en waardoor menschelijke zwakheid kan worden veranderd in standvastigheid; een kracht, die beslag legt op alles, wat nog trouw en edel is in het menschelijk hart, dit reinigt en vernieuwt en waardoor het zoo droeve: „Ik kan niet" wordt veranderd in een jubelend „Ik kan". Ja, „ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft".

Slechts op den jongsten dag, wanneer de Boeken zullen worden geopend, zal geopenbaard worden, hoevelen dien avond gehoor hebben gegeven aan de uitnoodiging, om tot God te komen, maar wij gelooven, dat er zekerlijk een groot aantal zielen gevonden zal worden als het resultaat van dien avond. Het werd zoo gevoeld, dat het gebed van Lt.-Kolonel Orsborn, uitgesproken aan het begin van den dienst, verhoord werd: „Heer, wil Gij tot ons spreken voor ons bestwil. Gij hebt den mensch op wonderbare wijze macht gegeven, om nu zijn stem te doen weerklinken tot de verste hoeken der aarde, en toch beseffen wij, dat ook dit eenmaal tot stilheid zal worden gebracht. Alzoo is het niet met Uw woorden, want Uw Woord blijft in der eeuwigheid. Uw Woord is een levend Woord. Gij, o God, Die ons allen kent en Die zoo liefdevol voor ons zorgt, spreek Gij dan tot ons, wie wij ook mogen zijn en welke ook onze nooden mogen wezen, door Jezus Christus, onzen Heer. Amen!"

schenkt. Toen daarop de Kolonel de aanwezigen uitnoodigde, nog dezen avond tot Jezus te gaan met hun zondelast, ontsloten nogmaals zeven mannen en vrouwen hun hart voor den Koning der koningen.

Een heerlijke overwinning werd op het rijk der duisternis bevochten; Halleluja! W.H.

SOERABAJA.

Aangezien een verslag een juiste weergave moet zijn van het voorgevallene, is het geen gemakkelijke taak, een kort rapport te schrijven van de meetings, welke in ons Korps zijn gehouden gedurende Goeden Vrijdag en de Paaschdagen.

Reeds de onderwerpen „Gethsemane", „Golgotha" en „Het is volbracht", resp. door Adjudante Buysman, Adjudant Hermes en Stafkapiteine Stewart behandeld in de morgen-, middag-, en avondmeeting, noopten tot dieper nadenken en brachten ons rijken zegen.

„Paaschvreugde" en „De afgewentelde steen" waren de onderwerpen gedurende den eersten Paaschdag en we smaakten de vreugde van het heerlijk Paaschfeest, dat ons spreekt van leven na den dood, van vreugde na droefheid. Maandagmorgen trokken de makkers onder leiding van Adjudante Byusman en Ensigne Rosendahl naar één der kampongs aan de haven. We zagen hier de meest duidelijke stempels der zonde afgedrukt op de aangezichten der toehoorders en kwamen in aanraking met hen, die wellicht nooit geluisterd hebben naar het Evangelie. Met volle aandacht werd alles gevolgd en vooral de duidelijke uitlegging van de opstanding van Christus drong dieper door dan het oor.

De Maandavond was gewijd aan muziek en zang en verdienen speciaal vermelding de concertina-solo van Ensigne Rosendahl, die zij nog eens moest herhalen, en de cornet-piano solo van Broeder Salomon.

Het waren heerlijke dagen, waarin we boven verwachting veel volk bereikt hebben.

P. J. M.

1829 — 10 APRIL — 1929.

In verband met het Eeuwfeest van des Stichters geboortedag op 10 April 1929, ontving de Kommandant het volgende MANIFEST VAN DEN GENERAAL:

Heden gaan wij het jaar in van het Eeuwfeest der geboorte van onzen beminden Stichter, voor wiens voorbeeld en de wereldwijde bezieling zijner nagedachtenis wij God verheerlijken.

Door dezen maak ik U bekend, dat een Eeuwfeest-Veldtocht zal worden gehouden vanaf 5 Juli a.s. tot den Stichtersdag in 1929. Het is mijn wensch, dat dit jaar door het geheele Leger des Heils zal worden EEN JAAR VAN VOORBEDE, EEN JAAR VAN ALGEHEELE TOEWIJDING AAN DE LIEFDE VAN JEZUS, EEN JAAR, WAARIN ZIELEN ZULLEN WORDEN GEDWONGEN OM IN TE GAAN.

Ik roep U, Uw Officieren en Soldaten op, om U voor dezen veldtocht voor te bereiden, zoodat wij dien mogen aanvangen met die stoutmoedigheid en dat enthousiasme, dat den Stichter zoo lief was; in de kracht en onder de leiding van den Heiligen Geest, van den hemel tot ons nedergezonden.

De Leiders der verschillende Territories zullen de bijzonderheden bekend maken, waartoe in verband met dezen veldtocht is besloten. Hierbij leg ik U voor het drievoudig hoofddoel, internationaal zoowel als nationaal:

1 Bekend te maken den levenden God, machtig om te redden, Wien te kennen beteekent Hem lief te hebben.

2 De bevrijding van menschenzielen uit de macht van Satan in den naam van Jezus.

3 Onze vlag met haar tijding van hoop te dragen tot in de donkerste plaatsen, de eenzaamste woningen en tot de meest wanhopende zielen onder de bevolking van ieder land.

WIJ PREDIKEN leven, hoop, vrijheid, reiniging, vrede voor iedere menschenziel.

INTERNATIONAAL HOOFDKWARTIER.
Londen — 10 APRIL 1928.

BRAMWELL BOOTH,
GENERAAL.

BANDOENG. Inheemsch Korps.

Waren onze verwachtingen groot, toen wij ons opmaakten voor de samenkomsten, welke de Kommandant in ons korps zou leiden, zij werden nog verre overtroffen! Vanaf het begin der eerste samenkomst, totdat de avondsamenkomst werd gesloten, mochten we de tegenwoordigheid Gods op kennelijke wijze ervaren; de Geest des Heeren deed dezen dag een groot werk in ons midden.

Reeds des morgens was ons zaaltje geheel bezet en de schare luisterde aandachtig naar het leerrijke woord, dat de Kommandant aan de hand van een Bijbelgedeelte op zulk een bevattelijke wijze van hart tot hart tot de aanwezigen richtte. Ook de beelden, die de Kolonel daarna gebruikte, om aan te tonen, hoe groot de rijkdommen des Heeren zijn, maar hoe „kleinigheden" de zegeningen Gods kunnen verhinderen, te komen tot het menschenhart, vonden gereeden ingang. We gevoelden, hoe

God Zelve door Zijn dienstknechten sprak tot velen en het was ons een vreugde te zien, hoe zeven der aanwezigen opstonden, om hun hart den Heer te brengen, opdat Hij het zou reinigen van alles, wat tegen Zijn wil is.

Ook des avonds was, ondanks den in stroomen neervallenden regen, de zaal geheel vol. De openluchtsamenkomst kon wel niet gehouden worden, maar wij hadden in de plaats daarvan onder leiding van onzen Kommandant een goeden Bidstond. Om 7 uur werd de avonddienst aangevangen. Opgewekte liederen en koren vol Evangelie wisselden de getuigenissen af en gaven aan het samenzijn een prettig, meer intiem karakter. Mevrouw Rawie, vergastte ons op een mooien, Maleischen solo en ook nu wist de Kommandant zijn toehoorders te boeien, toen Hij hun een gedeelte uit Gods Woord voorstelde, en rechtstreeks in de harten drong zijn uitnoodiging, om mede te gaan naar het Land van rust en vrede; te gaan tot Hem, Die reeds op aarde rust en vrede

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

DENEMARKEK.

In Denemarken heerscht momenteel groote werkeloosheid — in het bijzonder in Kopenhagen — en het Leger des Heils doet al, wat het kan, om de getroffen te helpen. Onderdak wordt verleend aan vele daklozen. In het Tehuis voor mannen te Kopenhagen is een aantal bedden kosteloos ter beschikking gesteld voor hen, die geen logies kunnen betalen, en deze zijn voortdurend iederen nacht in gebruik. Gedurende een periode van 6 weken werd aan 1273 mannen vrij logies verleend.

Sedert eind November van het vorige jaar heeft er in dit Tehuis een kosteloze distributie van warme melk en brood aan werklozen plaats gehad. Deze uitdeeling is onzen armen vrienden zeer welkom en zij zijn daarvoor dan ook uiterst dankbaar. In 5 weken tijds werd aan 3919 hongerige mannen een ontbijt verstrekt. De distribueering geschiedt door de vrijwillige hulp van de Officiëren, werkzaam in het Maatschappelijk Werk onder mannen, iederen morgen om 6 uur, voordat de Officiëren aan hun gewonen dagelijkschen arbeid beginnen.

Kommandant en Mevrouw Gunderson, bijgestaan door den Chef-Secretaris, Lt.-Kolonel Marburg, en den Territoriale Staf, leidden eenigen tijd geleden te Kopenhagen een reeks bijzondere samenkomsten, aangekondigd onder den naam van „Twee dagen met God”. Dit zijn dagen geweest van „overvloedige kracht”, waarin honderd en zestig menschen werden bekeerd.

Een groot aantal van onze doofstomme vrienden woonde deze samenkomsten bij en het gesprokene werd voor hen overgebracht in de doofstommen-taal door den Officier, die voor dezen tak van arbeid in Denemarken verantwoordelijk is.

Een hunner, van goeden huize, was grootelijks onder den indruk en werd gedurende deze samenkomsten overtuigd van zonde. Ten slotte beled hij, van het bedrijf, waarin hij werkzaam was, geld te hebben misbruikt en geen vrede voor zijn ziel te kunnen vinden, voordat hij daarvan volledige bekentenis aan de betrokken autoriteiten had afgelegd. De Officier verzegelde den man naar den Magistraat en, omdat hij vrijwillig bekend had en een Officier van het Leger des Heils het geval voorbracht, werd hem geen straf opgelegd. Men liet hem vrij uitgaan op de belofte zijnerzijds, dat hij de gestolen som in wekelijksche termijnen zou terugbetalen, totdat het geheele bedrag met de daarop verschenen rente geheel zou zijn teruggestort.

DUITSCHLAND.

Vanuit Stuttgart, waar juist gedurende een week een succesvolle Heils-campagne is gehouden, komen goede berichten in. De campagne begon met een Nacht van Gebed, welke besloten werd met vijftig zielen aan de zondaarsbank. Bovendien werden in genoemde week nog drie en veertig zielen bekeerd.

Stuttgart is de stad, waar het Leger des Heils destijds zijn werk in Duitschland begon. Jarenlang werden het Leger hier allerlei restricties opgelegd. Zoo moesten b.v. allen, die aan de samenkomsten wenschten deel te nemen, een door de autoriteiten afgestempelde permissie-kaart aanvragen. Langen tijd was er slechts een handjevol Heilssoldaten, maar deze kameraden hielden aan in het geloof en in gebed, en verkondigden de Boodschap van Verlossing aan de inwoners van Stuttgart. Sedert het einde van den wereld-oorlog echter is in deze plaats een gezegende geestelijke ontwaking gekomen en thans zijn er meer dan vierhonderd Heilssoldaten.

GROOT-BRITTANNIË.

In het „Victoria Tehuis” — een der meest moderne inrichtingen van het Maatschappelijk Werk onder mannen te Londen, waar per nacht ruim 500 mannen onderdak vinden — werden onlangs negentig Heilssoldaten ingezegend, nadat zij gedurende een zekeren proeftijd hadden getoond, waarlijk bekeerd te zijn, allen gewonnen als resultaat van den grooten veldtocht, welke verleden jaar in dit Territorie gehouden werd.

Het was een vreugdevolle avond. Voordat de samenkomst geëindigd werd, gaven tien mannen zich over aan den Heer.

Velen der nieuwe Soldaten konden merkwaardige geschiedenissen verhalen uit hun leven en ervaring en niemand kon hun hartelijke en originele uitdrukkingen van dankbaarheid aan God en het Leger aanhooren, zonder innerlijke ontroering. Het was een aangrijpende aanblik, deze gelukkige groep, meest nog jonge mannen, welke enkele maanden geleden voor een groot deel „down and out” waren, te zien geschaard rondom de vlag, die omhoog gehouden werd door hun eigen inrichtings-Officier, terwijl zij, de oogen gesloten en de rechterhand opgestoken, de belofte opzongen: „Ik blijf trouw”.

HOLLAND.

Een Duitse vrouw werd door haar man verlaten en kwam nadien naar Nederland, om werk te vinden. Na zich een positie verworven te hebben, stelde zij pogingen in het werk, om tot een wettelijke echtscheiding te geraken. Omstandigheden brachten haar er toe naar Duitschland terug te keeren, waar haar kinderen werden verzorgd. Daar zij echter voornemens was, weer naar Nederland terug te gaan, regelden de autoriteiten het voor haar, dat zij haar kinderen kon medenemen en deze werden geplaatst in den Barmhartighheids-post in Den Haag. Het oudste meisje kwam hier tot Jezus en sprak nadien vaak met haar moeder over verlossing. Wanneer deze zich terneergedrukt gevoelde, Wanneer deze zich met haar en moedigde haar aan, bad het meisje met haar en moedigde haar aan, de samenkomsten bij te wonen. Ten laatste

Voorwaarts en Opwaarts!

Aanteekeningen van
Mevr. Kommandant Palsra.

Ziende, dat ik reeds vroeger een en ander hierover heb vermeld, zou ik bijna mijn verontschuldiging maken over het feit, dat ik deze, mijn indrukken gedurende een reis op Sumatra, begin met het noemen van een leprozenkolonie. Echter is mijn ondervinding, dat over het algemeen deze Leger-arbeid zeer weinig bekend is, zelfs onder onze eigen kameraden. Ja, ik zou niet verbaasd zijn, als velen niet zouden weten, dat er een afdeling van dit werk op „Koendoer” is. „Waar is dat?” vraagt U mij en dit verwondert mij volstrekt niet, want de rivier uitgezonderd, is er geen enkele weg, die er heen leidt.

Daar ligt het, temidden van de wildernis: een ware oase in de woestijn, zich uitstrekkende langs de breede, schoone rivier de Moesi. Hoe is het mogelijk, dat nog slechts enkele jaren geleden niets bestond van deze schoone grasvelden, perken met bloemen, palmen en vruchtboomen, waartusschen de woningen van de Officiëren en verderop die der patienten gegroepeerd zijn! Dit alles is onder leiding van Adjutant Uylings en anderen grootendeels door de patienten zelf daar tot stand gebracht! En het werk gaat nog altijd voort. Menig stuk grond rondom het bewoonde gedeelte is uit liefhebbend in cultuur gebracht en wordt dagelijks door de patienten naar eigen smaak bearbeid.

Wel hebben tijger, krokodil, en reuzenslang van dit geciviliseerde plekje nog geen afstand gedaan, en komen zij nu en dan eens op bezoek; daar dit echter des nachts gebeurt, wanneer iedereen en alles goed en wel is opgesloten, slaat niemand veel acht op de achtergelaten sporen.

Waarlijk, indien het niet was, dat deze gevreesde ziekte de patienten aan dit oord gekluisterd hield, en hen scheidt van familie-betrekkingen en vrienden, dan zou men zeggen: „Waar zouden zij een lieflijker plekje kunnen vinden om te wonen?”

Het was van deze omgeving, dat wij op een schoonen morgen afscheid namen; de kleine motorboot van de kolonie zou ons brengen naar de plaats, vanwaar onze reis verder zou gaan. Ik durf niet zeggen, hoe breed de rivier is — misschien wel een mijl of meer — maar het was een onbeschrijfelijk schoon tafereel, de zon over deze wateren te zien opgaan. „De hemelen vertellen Gods eer!” Wat missen de menschen toch veel, — zoowel in geestelijken als in gewonen zin, — die in nauwe plaatsen vertoeven!

Interieur van een woning in de leprozerie „Koendoer” met eenige patienten.

Om eerlijk te zijn, werd mijn aandacht eenigszins afgeleid door boomstammen en groen, welke door de zware regens losgerukt, op de rivier dreven, en soms geleken op krokodillen-ruggen, waarvan ik zooveel had gehoord. Men kreeg een gevoel, om den elleboog maar veilig binnen boord te houden! — Dat is het, wat de duivel dikwijls probeert in ons leven; hij tracht de meest verheven oogenblikken te bederven, door ons ongegronde vrees aan te jagen. Doch de Heer zegt in Zijn Woord: „Vrees niet. . . ! Ik ben u een Schild!”

Zoo liep alles ook nu goed af en weldra bereikten wij Palembang. Wat een leven en vertier van prauwtjes en bootjes, beladen met groenten, vruchten en visch: de markt op het water! Hier kan men den Adjutant zien, springend van bootje op bootje, trachtend voor zijn geld het meeste te krijgen. Toen wij nog op de kolonie waren, was hij thuis gekomen o. a. met een grooten stapel annanassen, 3 cent per stuk! Wat is het heerlijk voor de patienten, volop van dit alles te kunnen genieten! Er zijn verscheidene wegen, waarin we den Heer kunnen dienen, en uren in de zon te staan, ten einde het leven van deze menschen meer dragelijk te maken, is er één van.

Palembang heeft zijn eigenaardigheden; wij moesten een kijkje nemen bij de drijvende winkels, geankerd aan den oever en op een neer gaande met het getij.

Hier kan men, zittend in de boot, zijn boodschappen doen; alles, wat men maar noodig heeft, is er te koop: voedsel, kleeding, en andere benodigdheden. Zelfs Japan en China zijn vertegenwoordigd onder de verkoopers. Wij waren nu dicht bij onze landingsplaats, staken de rivier dwars over, tot waar de auto gereed stond, om ons 600 K. M. verder Sumatra in te voeren. Dit was nu juist geen plezier-tochtje, maar het werd ons alles gratis aangeboden met het oog op mogelijke verdere ontwikkeling van den Leger-arbeid in de toekomst.

Daar stond de auto op ons te wachten! Moesten daar vier personen benevens den chauffeur en onze bagage in?! Maar het is verwonderlijk, wat met goeden wil, tact, overleg en geduld gedaan kan worden! Ik was de eenige, die een eerste-klas plaats kreeg, d. w. z.: een plaats voor mijn voeten. Lange beenen zijn bij zoo'n gelegenheid een besliste hindernis!

Daar stond de chauffeur — een inlander, die met onbewogen gelaat de toestand opnam. Wij wisten absoluut niets omtrent hem en moesten maar te goeder trouw aannemen, dat hij bekwaam was voor zijn werk, en dat hij ons veilig langs berg en dal, langs onbekende en vele pas-aangelegde wegen zou brengen.

Hoe ontzettend optimistisch en goed-geloovig zijn we toch, als het ons dagelijksch leven betreft en hoeveel strijd en moeite kost het ons dikwijls, om te komen tot een volkomen overgave, waar het de leiding van onzen Hemelschen Vader op onze levensreis betreft. Dan willen wij er zoo gaarne alles in te zeggen hebben en onzen wil naar den Zijnen te voegen, is een overwinning op onszelf!

De auto zette zich in beweging en een volgenden keer hoop ik U verder mede te nemen op onze reis.

werd de moeder bekeerd en haar leven is nu een getuigenis, van wat God voor haar heeft gedaan.

HONGARIJE.

Het Leger des Heils wordt meer en meer bekend onder de inwoners van Budapest, de Hongaarsche hoofdstad. Een van onze makkers schrijft: „Nog maar kort geleden hadden wij gelegenheid, om deze schilderachtige stad door te trekken in gezelschap van een Heilssoldaat, die, te oordeelen naar de hartelijke wijze, waarop hij werd begroet door de vele bezoekers der verschillende cafés, een welkome gast was met zijn „Strijkreet”. Menigmaal werden wij opgehouden door de beleefde vragen, die gesteld werden, waar ons uniform verscheen, en menig vrolijk woord werd gewisseld tusschen de café-bezoekers en den opgewekten kameraad aan onze zijde. Op een gegeven moment ontmoetten wij een ouden, gebaarden vader in Israël, en met grooten tact en aanstekelijke vriendelijkheid begroette onze makker hem in het Hebreuwsch met de zegenbede, welke begint: „De Heere zegene U en behoede U!” waarop de eerwaarde patriarch, glanzend van innerlijk genoegen, hem in het Hebreuwsch antwoordde. Even later ontmoetten wij eenige statige geestelijken en de glimlachende Heilssoldaat groette hen met de Latijnsche begroeting: „Dominus vobiscum” — de Heer zij met U — waarop de geestelijken eveneens in het Latijn een gepast antwoord gaven. Op de marktplaats riepen verschillende kooplieden, onze uniform ziende, ons aan en vroegen, of wij een meeting zouden houden: en tot Jood en Heiden, kind der Kerk en den persoon, die geen tijd en gedachte had voor kerk of godsdienst, werden de immer gereede woorden van getuigenis gesproken. Terwijl de Heilssoldaten zich over het marktterrein tusschen de verschillende stalletjes, koopers en verkoopers bewogen, klaarde menig gezicht op en menige hartelijke groet werd gewisseld. Dit gebeurde, let wel, in de schoone, maar overbevolkte Donau-stad, waar iederen dag een groot aantal zelfmoorden gerapporteerd wordt en waar zulk een ernstige nood bestaat voor het werk van het Leger des Heils. Het is aanmoedigend te weten, dat in de verschillende korpsen in Budapest zeer besliste pogingen in het werk worden gesteld, om hoop te brengen aan de wanhopigen en zielen te winnen voor Christus.

JAPAN.

Lang niet overal kan de belangstelling van het publiek in een openluchtsamenkomst worden vastgehouden, wanneer het regent. Klaarblijkelijk hindert de regen echter onze vrienden in Japan niet, die tezamen met een groot aantal Heilssoldaten onder slechte weersgesteldheid deelnamen aan een openluchtsamenkomst in de arena van het Hibiya Park. Hun harten brandden van blijdschap over de verlossing, die hun deel is. Het is vermeldenswaard, dat onze kameraden den nabidstond doorzetten en, lachende om den regen, die in stroomen neerviel, in staat waren, twintig zielen voor Christus te winnen.

OOST-CANADA.

De waarde van den arbeid, verricht door onze Officiëren, welke in Oost-Canada en elders zijn aangesteld voor het werk in de gevangnissen en bij de gerechtshoven, wordt nog eens opnieuw op duidelijke wijze geïllustreerd door het volgende voorval:

Een man te Halifax schoot eenige maanden geleden zijn vrouw dood en werd tot de doodstraf veroordeeld. Op verzoek van den gevangene werd Kommandeur Harding, van het Departement voor het Maatschappelijk werk onder mannen, benoemd tot zijn geestelijk adviseur. Gedurende twee of drie maanden wijdde deze er vele uren per week aan, om dezen ongelukkig geestelijk voor te lichten en te helpen, en ten laatste werd hij op besliste wijze tot God bekeerd.

Zoo wonderbaar was de verandering, in hem gewrocht, dat hij een groote kracht ten goede werd onder zijn medegevangenen, die hij waarschuwde voor het gevaar, dat zij de verlossing hunner ziel zouden veronachtzamen.

Twee gevangenen in een nabije cel gaven hun hart aan den Heer. Toen de veroordeelde heengeleid werd, om zijn vonnis te ondergaan, vroeg hij den Sheriff, of zij elkander in den Hemel zouden ontmoeten. Kort hierna ging hij over van dit leven in de tegenwoordigheid van zijn Verlosser.

In een brief, gericht aan den Kommandeur, welke na zijn dood gelezen moest worden, dankte hij dezen voor de vriendelijkheid, hem betoond, en in het bijzonder voor de moeite, die de Kommandeur zich gegeven had, om hem de verlossing door Christus deelachtig te doen worden.

Hij gaf zijn leven voor zijn vrienden. — Bij de Hollinger mijnramp gaf Kandidaat William Lindsay zijn leven voor zijn vrienden. De berichten in de plaatselijke pers toonen aan, dat hij zich boven den grond bevond op een verhoogd gedeelte, voor de uitvoering van zijn dagelijksch werk, toen hij de rook opmerkte. In plaats van te vluchten en zich in veiligheid te brengen, keerde hij met doodsgevaar voor zichzelf terug, om zijn makkers te waarschuwen. De Kandidaat heeft hen echter niet meer bereikt. Zoo spoedig namen de vlammen de overhand, dat hij voordien neerviel.

Toen hij nog niet bekeerd was, werkte deze makker samen met een Heilssoldaat. Het leven van zijn vriend maakte een grooten en diepen indruk op Lindsay, die zich evenwel niet wilde overgeven aan God, doch voortging te drinken en te lasteren. Op een kwaden dag echter werd de Heilssoldaat in de mijn getroffen door een vallend rotsblok en voordat hij stierf, beloofde Lindsay hem, zijn plaats in het Korps te zullen innemen. Deze belofte bracht hij later ten uitvoer.

Toen William Lindsay neerknielde aan de zondaarsbank, bad hij, dat de geest van zijn vroegeren makker op hem mocht rusten, en dit gebed werd overvloediglijk beantwoord.

„HET IS VOLBRACHT!“ — „DE HEER IS WAARLIJK OPGESTAAN!“

„Een Dag bij het Kruis“ — „Paaschjubel“ — 15 zielen worden het opstandingsleven deelachtig — Het eerste Ned.-Indische Jongelieden-Muziekkorps door den Kommandant te Bandoeng geïnstalleerd.

GOEDE VRIJDAG.

Het was een verblijdend en veelbelovend teeken, dat de zaal bij den aanvang der morgensamenkomst op den Goeden Vrijdag geheel bezet was, en reeds gedurende het zingen van het eerste lied werd de tegenwoordigheid van Gods Geest op een kennelijke wijze ervaren.

De zeven Kruiswoorden van onzen Heiland vormden de onderwerpen, door verschillende sprekers gedurende dezen dag te behandelen.

„Vader, vergeef het hun, want zij weten niet, wat zij doen!“ was het onderwerp voor de toespraak van onzen Kommandant. Op duidelijke wijze werd de betekenis van deze teedere woorden van den Heiland uiteengezet. Welk een liefde betoonde onze Heer! Terwijl de Kommandant in gloedvolle woorden het leven van den Heer Jezus schetste tot aan deze laatste gebeurtenissen, werden wij ons opnieuw bewust van de sterke, teedere liefde van den Heiland voor een verloren menschen.

„Werd ooit een liefde zoo versmaad?“

zongen wij in het tweede lied en telkens weer drong deze vraag zich aan ons op. Hoe menigmaal toch had de Heer Jezus tijdens Zijn leven hier op aarde den geest der woorden: „Vader vergeef het hun!“ getoond aan hen, die Hem niet begrepen, ja, Hem bespotten en verachtten! En nu in Zijn stervensuur pleitte Hij zelfs voor hen, die Hem kruisgiden!

Liefde — eindeloos groot! Waarmede kunnen wij die liefde vergelden? Als een antwoord kwamen de woorden van het lied, gezongen door het zangkoor:

„O, dat ik daaglijks meer

mij leer verliezen, Heer,

In Uwe liefde, zoo eindeloos teer!“

Majoor Lebbink sprak ons hierna over de woorden: „Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn“. De laatste belofte van den Heer gold een moordenaar! Hij kwam, om zondaren te redden en zelfs in Zijn stervensuur verloor Hij dien levensstaak niet uit het oog, maar sprak woorden van troost tot een zoekende, stervende ziel. Met klem werd een beroep gedaan op de aanwezigen, om „heden“ de goede keuze te doen en de zaligheid deelachtig te worden.

Des middags om half vijf mochten wij ons wederom verheugen over een wel-bezette zaal. Wie van hen, die tegenwoordig waren, zal ooit deze bijeenkomst vergeten?

Mevrouw Palstra sprak over de woorden: „Vrouwe, zie uw Zoon!“ — „Zie uwe moeder!“ Met welk een aandacht werd er geluisterd naar de diep-aangrijpende toespraak van Mevrouw. Hij — Gods Zoon — kwam als mensch, — als een Kindje, klein en teer; Maria had Hem, haar Eerstgeborene, met de grootste liefde en teederheid gekoesterd. Wat al verwachtingen had zij zich omtrent Hem gevormd, — waarin zij nog was versterkt door de grootsche gebeurtenissen bij Zijn geboorte, door Zijn leven, Zijn woorden, wonderen en werken. En nu . . . nustond zij bij Zijn kruis! Maar ook te midden van Zijn smartelijk lijden denkt Jezus aan haar en zoekt haar te troosten. Hij beveelt haar in de liefde van den discipel, dien Hij liefhad. „Troost elkander, zorgt, leeft voor elkander!“ is de roepstem, die door deze woorden van het Kruis tot ons komt.

„O Golgotha, bang Golgotha,

Waar Jezus wrocht voor mij gena!“

zong het zangkoor en de woort en van dit lied vol aanbidding en verootmoediging vertolkten de gevoelens van velen der aanwezigen.

Innerlijke ontroering greep ons aan, toen wij hierna luisterden naar den Heer Lasschuit. „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?“ Welk een „Waarom?“ welk een verlatenheid om onzentwil! Maar, Halleluja! dit was niet het einde! Het leven van Jezus werd niet afgesneden met een „Waarom?“ op Zijn stervende lippen. — Ook in het leven van den Christen wordt soms deze uitroep geslaakt; is het, alsof God hem verlaten heeft. Hoe heerlijk, dat de Christen, die op den Heer vertrouwt en tot Hem roept, zal worden „uitgered“ en dat op het „Waarom hebt Gij mij verlaten?“ een blij en dankbaar „Halleluja!“ volgen zal.

De dag spoedde zich welhaast ten einde. De sluitingsdienst werd bijgewoond door een aandachtig luisterende schare. Adjudant Hiorth sprak over het korte woord: „Mij dorst!“ Had de Heer Jezus er als Mensch behoefte aan, Zijn dorst te lesschen, meer dan dit dorste de Zone Gods naar het „Welgedaan!“ uit den mond des Vaders, en bovenal dorste de Zaligmaker der wereld naar het behoud der zielen, waarvoor Hij op aarde kwam en waarvoor Hij al dit lijden droeg.

Door Adjudante Both werd daarna gesproken naar aanleiding van het Kruiswoord: „Het is volbracht!“ Vol diepte, en daardoor vol zegen en verkwikking, vol vermaning tevens, waren haar woorden; ernstig er op aandringend, dat het Goddelijk werk in ons aller hart begonnen en volbracht zoude worden.

De zang der Korpskadetten vormde een passende schakel tusschen deze beide toespraken, terwijl de woorden van het schoone lied, door Mevrouw Rawie gezongen, zeker nog lang in veler gedachten zullen voortleven.

Sprekend over het laatste Kruiswoord: „Vader, in Uwe handen bevel ik Mijnen geest!“ drong de Algemeene Secretaris er bij de aanwezigen op aan, toch vooral te zorgen, dat zij aan het eind van hun leven op dezelfde wijze, getuigende van een volmaakt goede verhouding tusschen de ziel en haar God, zouden kunnen zeggen: „Vader, in Uwe handen bevel ik mijnen geest!“

De dag werd besloten met een drietal zielen, die aan den voet van het Kruis hun zondenlast brachten. Halleluja! A. R. K.

DE PAASCHDAGEN.

Als we terugzien op deze ongetelijke dagen, dan geven woorden zoo weinig weer van de stroomen van Gods heerlijken zegen, welke wij in de verschillende bijeenkomsten mochten ontvangen; het was een wonderbare tijd, waarin wij nader tot den Heer werden gebracht en kostbare zielen werden gered. Halleluja!

Onder leiding van onze beminde Kommandants, bijgestaan door Kolonel en Mevrouw Rawie, waren in de Helligings-bijeenkomst zóóveel opgekomen, dat de zaal meer dan vol was. Reeds dadelijk werden wij in ernstig gebed en zang en in het door den Kommandant behandelde Bijbelwoord bepaald bij de bijzondere betekenis van den dag van heden. Wij behoeven niet te blijven staan bij het ledige graf,

doch mogen heengaan, om den Heiland te ontmoeten.

Ook in de getuigenissen van enkele Officieren kwam telkens weer naar voren, welk een heerlijkheid het is, met een levenden Heiland voortwaarts te gaan; niet bedroefd, maar het oog gericht naar Boven; niet slechts voor korten tijd, maar voor geheel ons leven.

Dan het ernstig woord van den Kolonel, de liederen van de zangbrigade; hoe werkte alles mede, om een grooten zegen te ontvangen!

De avondsamenkomst zette echter de kroon op dezen dag! Wederom was de zaal geheel gevuld met een aandachtige schare, waarvan velen nog onder den indruk waren van de ernstige Heilsboodschap, des morgens gebracht. Reeds bij aanvang ervoeren wij zoo heerlijk, dat de Heer in ons midden was.

Het ernstige Bijbelwoord, door den Kommandant behandeld over de verlossing, die er te vinden is bij den levenden Heiland, en waarbij de zondaar gewezen werd op de vreugde en blijdschap, die daar komen in elk hart, dat zich voor God ontsluit, bracht allen reeds dadelijk in diepen ernst over het heil hunner ziel.

Hoe werd er gezongen en gebeden; verschillende „bloed- en vuur-getuigenissen“ van nieuw leven, dat was gekomen in de harten van de makkers, die hun leven hadden gesteld in de handen van den Meester; daarbij het mooie lied, gezongen door Mevrouw Rawie, dat Zijn kinderen vaster deed besluiten, om dicht bij den Heer te blijven.

Daarna noodigde Kolonel Rawie in een machtige toespraak de onbekeerden uit, om vrijwillig te komen aan de voeten van den Heiland.

Onder ernstig gebed van de makkers, nog voor de Kommandant zijn laatste dringend pleiten met de schare geheel had beëindigd, kwam dan vastberaden de eerste naar de zondarsbank, gevolgd door een tweede, derde . . . totdat na een voortdurend geloovig bidden de twaalfde ziel volkomen verlossing zocht.

Welk een blijdschap was er in de harten der Heilsoldaten over deze heerlijke overwinning! De Heer zij geprezen!

HET JONGELIEDEN MUZIEKKORPS.

De Jubelavond op tweeden Paaschdag, zooals deze reeds lang tevoren was aangekondigd, bracht velen naar ons vriendelijk zaaltje aan de Sumatrasstraat, waar naast het platform op een tafel een 10-tal keurig glimmende instrumenten was gerangschikt. Heden zou de groote gebeurtenis plaats hebben, waarnaar de a. s. jonge muzikanten reeds verlangend hadden uitgezien: de inzegening van het eerste Indische Jongelieden-Muziekkorps.

De zaal gevuld met geestdriftige bezoekers; in het front onze beminde Leiders, Kommandant en Mevrouw Palstra, Kolonel en Mevrouw Rawie, bijgestaan door den Hoofdkwartier Staf; wat al gelukkige gezichten!

Na het zingen van een onzer liefelijke, oude Legerliederen en na de bijeenkomst in ernstig gebed te hebben toegewijd aan den Heer, onzen God, sprak de Kommandant ons toe en bepaalde onze gedachten nog eens bij de heerlijke en gezegende bijeenkomsten van gisteren. We mogen ons verblijden, want de Heer is waarlijk op-

gestaan, Jezus leeft!

Adjudant en Mevrouw Pearce werden nu plechtig gewijd aan den arbeid onder de jeugd en resp. tot Jongelieden-Sergeant-Majoor en Assistent ingezegend.

Thans werd het woord gegeven aan den Algemeenen Secretaris, die ons aantoonde, welk een jubel er in zijn hart was over deze belangrijke gebeurtenis, de vorming van jonge muzikanten, die hun vrijen tijd willen besteden, om flinke strijders voor den Heer te worden. Ja, Kolonel, wij kunnen uw blijdschap begrijpen willen van harte met U gelooven, dat de Heer deze jongens zal helpen om flinke muzikanten en soldaten van Koning Jezus te worden.

En dan kwam het oogenblik, waarop door Mevrouw Palstra aan de jongens met voor ieder een toepasselijk woord hun instrument werd uitgereikt, en allen op het platform hun plaats innamen nevens hun aanvoerder, Kapitein Tichelaar, den kapelmeeester.

In een hartelijke toespraak en in een ernstige smeekbede tot onzen Heer werd het Jongelieden-Muziekkorps opgedragen aan God en het Leger; het was een plechtig oogenblik, niet in het minst voor onze jonge makkers.

Doch nu kwam er een kleine teleurstelling (?): één der jongens kwam vertellen, dat hij geen instrument had ontvangen; de Kolonel deelde daarop mede, dat de grootetrom, het onmisbare instrument in een Legerzaal, niet kon worden uitgereikt vanwege zijn verval en er nu daardoor een muzikant te veel was. Aangezien de reparatiekosten 30 gulden bedroegen en dit geld niet aanwezig was, deed de Kolonel de vraag, of de makkers en vrienden genegen zouden zijn, om dit bedrag bijelkaar te brengen. Het was een vriendelijk oogenblik, toen spontaan ieder zijn gave naar voren bracht, en al heelspoedig een flinke som bijeen was, waarvan bovendien een aardig bedrag kon worden afzonderd voor den aankoop van muziek, enz. Het gaf zoo juist de stemming weer van allen, hoe men meeleefde met het werk van het Leger, in den strijd voor God en zielen, wat toch alleen het doel is.

Naar wij vernamen, was een der instrumenten verkregen door bemiddeling van Eere-Penningmeester Kuh, een in den Legerdienst vergrijsden Heilsstrijder uit Holland, den Vader van de Ensigne, die tot voor enkele weken de leiding van ons jeugdwerk op zich had en nu in dezen avond haar arbeid zeker wel rijkelijk beloond zag. De andere instrumenten konden door een vriendelijke en zeer gewaardeerde schikking van den Kommandant bekostigd worden uit de inkomsten van een J.L.-Zanguitvoering, het vorige jaar gegeven voor dit doel, zoodat het J. L. Muziekkorps zijn loopbaan zonder schuld kon beginnen.

Daarna wist de Kolonel allen in bijzondere stemming te brengen, door ons een heerlijk koor te laten zingen. Wat werd het gezongen, telkens en telkens weer; het koor vertolkte zoo juist datgene, wat in onze harten leeft; van het wonder, dat er plaats greep in ons leven, toen wij Jezus leerden kennen als onzen Verlosser.

O, het werd uitgejubeld door allen en als we nu nog even terugdenken, dan zijn we zoo dankbaar voor den heerlijken gezegenden avond, dien we mochten hebben! De Heer was nabij.

J. v. d. V.

VAARWEL VAN DE BRIGADIERS THOMSON TE SOERABAJA.

Drie-en-dertig jaren Indische dienst! Doorgebracht in weelde, rijkdom, overvloed? Neen! Ontbering, armoede was hun deel geweest en toch zou dit niemand dezen getrouwen hebben aangezien. Slechts de kroon des ouderdoms verraadde het, dat deze stoere strijders de mid-daghoogte des levens reeds achter zich hadden, maar energie, opgewektheid, levenslust en andere eigenschappen der jonkheid zijn nog ruimschoots hun deel.

Onder leiding van onze Kommandants heeft Soerabaja getracht, het afscheid zoo hartelijk mogelijk te doen zijn, waarin het voorzeker geslaagd is. De eerste samenkomst vond plaats in het

Europeesche Korps

Een groepje schooljongens herinnerde aan den tijd, dat de Brigadier voor de schoolbanken stond; een aardig troepje Javaansche meisjes kwam dank brengen, voor hetgeen zij jaren geleden gedaan hadden voor hun ouders; een meisje in Koelawische kleederdracht bracht in dankbare herinnering hun arbeid in het Paloedal, terwijl een clubje verpleegsters nog eens namens Pelantoengan den 9-jarigen arbeid onder de patienten daar herdacht. De Officieren zongen tezamen een lied, terwijl al de aanwezigen een vaarwelzang zongen, waarin den Brigadiers warme, welgemeende wenschen voor een goede reis, en behouden aankomst bij de geliefden in Australië hartelijk werden toegezonden. Enkele bekenden kregen nog een kans, om persoonlijk uiting te geven aan hun gevoelens van dank en liefde, en ook Mevrouw Palstra voegde haar diep aangrijpende woorden hieraan toe. Daarna spraken de Brigadiers zelve; beider woorden getuigende van dank aan God voor Zijn bijstand gedurende al de jaren, dat zij hier voor Hem gearbeid hebben.]

Donderdagavond kregen de makkers van den

Buitenpost

een kans, den Brigadier een laatst vaarwel toe te roepen, in welke meeting Stafkapiteine Stewart eenige roerende afscheidswaard sprak. Het was een goed uur.

Vrijdagmorgen nog een bezoek aan Semarong, voor hun laatste samenkomst op Java's grond.

Zooveel makkers daarna des middags aan

de „Houtman“

te zien, was ongetwijfeld een verrassing! De Kommandant en Mevrouw Palstra waren van de eersten, en toen de tweede stoot op de stoomfluit het sein tot vertrek gaf, zongen we nog eens: „Leid ons, trouwe God en Vader!“ en beval de Kommandant in een warm gebed de scheidende makkers in de hoede van den Almachtige. En terwijl de trossen werden losgegooid, de boot zich langzaam in beweging zette, wapperden de Legerkleuren, klonken vanaf den wal de heerlijke Legerliederen en koren en voerde de boot een tweetal makkers mede, die hun mooie leven gegeven hadden voor dit land en zijn bevolking.

Als jongeren past ons slechts een nederige, diepe hulde voor het voorbeeld, dat de Brigadiers ons gaven. Wij brengen U een welverdiend, eeresalut! God zegene U verder, Brigadiers, en bringe U veilig bij de Uwen in Uw vaderland! Tot weerziens! P. J. M.

ONZE LEIDERS TE SEMARANG

Het jaarfeest in het

Meisjeshuis

is voor ons altijd een bijzonder heerlijke gebeurtenis, zoodat dan ook vele „buitenmeisjes“

voor deze gelegenheid thuis kwamen, — zelfs van Bandoeng en Malang.

Dit jaar genoten wij het voorrecht, dat Kommandant en Mevrouw Palstra in ons midden waren. Om half vijf arriveerden onze geëerde gasten en om 7 uur had de eerste samenkomst plaats. Officieren en vrienden waren ondanks den hevigen stortregen opgekomen en wij rekenden het ons een eer, dat ook de Burgemeester van Semarang en Mevrouw Bagchus door hun tegenwoordigheid blijk gaven van zoozeer gewaardeerde belangstelling.

Wij hadden een goeden tijd. De meisjes voerden een keurig programma van mooie liederen en oefeningen uit. De liefde en dankbaarheid voor haar Tehuis werd door de buitenmeisjes gedurende deze samenkomst op praktische wijze getoond. Ook overhandigde de Kommandant de Directrice, Adjudante Koning, eenige prachtige Bijbelsche platen als een geschenk voor het Tehuis.

Zondagmiddag hadden we een heerlijken feestmaaltijd met de Kommandants en enkele andere Officieren, en des avonds een intieme bijeenkomst, waarin vier onzer tot Soldaat werden ingezegend. „De tijd om te oogsten schijnt gekomen te zijn“, sprak Mevrouw Palstra. En is dit niet zoo? Reeds velen onzer hebben Jezus gezocht als haar Verlosser.

Dezen avond liet de Kommandant ons Gods liefde nog beter zien en wij gevoelden het meer dan ooit, wat we Hem eigenlijk verschuldigd zijn. 't Kon dan ook niet anders, dan dat er aan het eind van dit samenzijn weder twee meisjes voor Jezus werden gewonnen. M.B.

De vroege morgenuren van den Zondag vonden onze Leiders in de Centrale Gevangenis, waar een goede samenkomst met de gedetineerden werd gehouden. Eenigen hunner zochten gedurende dezen dienst den Heer.

Een uurtje later begaven de Kommandants zich naar het Ooglijders-Hospitaal, waar weldra een echte „Bloed en Vuur-samenkomst“ werd gehouden.

In het Europeesche Korps

waren dezen dag Brigadier en Mevrouw Thomson en Kapitein Ramaker op de commando-brug. Wij dankten den Heer voor de 30 jaren

getrouwen dienst, door de Brigadiers in dezen archipel bewezen, en de woorden: „Zijtgetrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens“, ons door hun voorbeeld in herinnering gebracht, vormden den grondtoon voor dezen dag.

Maandagavond bracht ons naar

Boegangan,

waar de gerestaureerde bijeenkomstzaal door den Kommandant werd ingewijd.

De eigen-gemaakte cocos-matten, het platform, de blauw-en-grijs-geverfde wanden, met Bijbelsche platen versierd, de nieuwe banken — het was alles tezamen een vernieuwd blijk van de aandacht, welke door onze Leiders ook wordt geschonken aan de verzorging van de geestelijke noden der kolonisten.

Onder hen, die dit samenzijn bijwoonden, mochten we opmerken den Burgemeester van Semarang en den Ass.-Resident met hun dames.

Dinsdagsavonds vulde zich de zaal van het Loge-gebouw geheel met belangstellenden, tezamen gekomen voor het vaarwel van.

Brigadier en Mevrouw Thomson.

Vertegenwoordigers van elk der plaatselijke afdelingen hebben getracht, door woord en lied onzen scheidenden makkers een bewijs te geven van onze waardeering voor hun arbeid in Nederlandsch-Indië. Een zangdienst door een 10-tal kinderen van het Jongelieden-Korps, een lied van de Officieren, het jongens-fluitkorps, dat Boegangan vertegenwoordigde, en een rythmische oefening en enkele mooie liederen door de meisjes van het Meisjeshuis vormden een programma, dat hiertoe wel medewerkte.

De Kommandant sprak de Brigadiers toe met hartelijke woorden van vaarwel, waarna ook enkele andere Officieren in de gelegenheid werden gesteld, hun gevoelens en wenschen uit te spreken.

En nu kwamen de scheidenden zelve aan het woord. Met ontroerde harten luisterden wij voor het laatst naar deze kranige, dappere strijders. Wij zullen U niet vergeten, lieve makkers!

R. BEASLEY